

LINTWORM-KUUR TIJDENS ZWANGERSCHAP

Vraag No. 21. Een patiënte die 5 maanden zwanger is, blijkt een lintworm te hebben. Kan men haar zonder risico een kuur met extractum filicis maris geven, of bestaat er een beter middel?

Antwoord. Extractum filicis maris is wegens zijn toxische eigenschappen af te raden in de zwangerschap. Beter zijn de zaden van een bepaalde wormdrijvende soort van de Cucurbita moschata (laboe merah). 's Ochtends moet de patiënte laxeren met bitterwater, daarna niet meer eten. 's Avonds krijgt zij een emulsie van 2.000 zaden van de Cucurbita te drinken; deze emulsie mag niet ouder zijn dan een half uur. Daarna dient men eventueel nogmaals bitterwater toe. Het is gewenst tijdens de kuur 25 mg progestine in te spuiten om uterus-contracties tegen te gaan.

REDACTIE

STRUMA CONGENITA

Vraag No. 22. Een gezonde vrouw van 38 jaar heeft 6 gezonde kinderen uit haar eerste huwelijk en twee gezonde kinderen uit haar tweede huwelijk. Hierna is een kindje geboren met congenitale struma, dat kort na de geboorte is overleden. Het jaar daarop kreeg zij wederom een kind met congenitale struma. Dit kind is thans 2 jaar oud en wat debiel. In de familie komt noch van vaders, noch van moeders kant struma voor.

De vrouw is thans wederom zwanger. Zijn er bijzondere maatregelen te nemen om het risico van een kind met wederom congenitale struma zoveel mogelijk te beperken?

Indien toch een kind met struma ter wereld mocht komen, wat is hiervoor volgens de thans geldende opvattingen de meest geschikte therapie?

Antwoord. De in deze vraag vermelde waarneming is van bijzonder groot belang. Algemeen wordt aangenomen, dat de voornaamste oorzaak van struma congenita jodiumgebrek is. Merkwaardig is, dat hiervan in dit geval bij de moeder niets blijkt. Toch is het van het grootste belang, dat aan de moeder extra jodium wordt toegediend, zodat beide organismen over een overvloed van jodium beschikken.

Voorts is het van belang, dat de moeder geen groenten gebruikt die anti-thyreoïde stoffen bevatten, waarbij verschillende koolsoorten, vooral bloemkool en spruitjes, verboden zijn.

Indien ondanks deze maatregelen, uitgevoerd voordat de zwangerschap te ver is gevorderd, toch weer een kind met struma congenita ter wereld zou komen, moet wel een stoornis van de schildklier zelf worden aangenomen, waarbij misschien een der mechanismen, die noodzakelijk zijn voor de thyroxine-opbouw, gestoord zou kunnen zijn. Of hiervoor therapeutische mogelijkheden zijn, zou slechts door een diepgaand onderzoek kunnen worden uitgemaakt. Voor de prophylactische jodiumbehandeling kan men volstaan met één druppel solutio Lugoli fortior per dag, een hoeveelheid die overigens onschadelijk is.

REDACTIE

INGEZONDEN

DESINFECTIE DOOR QUATERNAIRE AMMONIUMBASEN (CETAVLON ENZ.)

Het antwoord op *Vraag no. 8* in het *Tijdschrift* van 22 Januari jl. over de mogelijkheid van sterilisatie van instrumenten e.d. is volkomen te onderschrijven. Er kan niet genoeg worden gewaarschuwd tegen misvattingen op dit gebied (vnl. spuitendesinfectie!)¹.

Inderdaad zijn onder bepaalde omstandigheden teleurstellende waarnemingen met desinfectiemiddelen gedaan. Als de beantwoorder van de vraag echter aanneemt, dat ook bij een juiste keuze en gebruik deze middelen herhaaldelijk een bron van infectie kunnen zijn, zou de enige consequentie zijn, dit gebruik over de hele linie af te raden. Dit zou evenwel inhouden, dat de bijzondere betekenis van de werking der quaternaire ammoniumbasen (bv. op Staphylococci) in deze tijd met resistentie-problemen, vooral in de ziekenhuizen, sterk wordt onderschat.

Een juiste werkwijze zonder desinfectie-middel is nog altijd te prefereren boven een slechte methodiek met een dergelijke stof. De vergelijking² van het aantal zaalinfecties in twee verpleeginrichtingen zonder enige aanduiding van werkwijze, mogelijkheid van besmetting door personeel enz. is weinig overtuigend. De in het vooruitzicht gestelde publicatie is blijkbaar nooit verschenen!

Literatuur: ¹Zie ook B. H. RYPKEMA, proefschrift Amsterdam. ²*Lancet* (1951) **261**, 739.

Amstelveen, 26 Januari 1955

B. H. RYPKEMA

Wij zijn het in grote lijnen eens met de inzender dat desinfectantia slechts bij uitzondering, als er geen betere methodiek bestaat, behoren te worden toegepast. Het probleem der resistente Staphylococci wordt door de quaternaire ammoniumbasen niet nader tot een oplossing gebracht, integendeel, er zijn ook cocci beschreven die tegen deze middelen resistent zijn.

REDACTIE

BOEKAANKONDIGINGEN

R. PLUVINAGE, *Malformations et tumeurs vasculaires du cerveau*. 324 bl., 135 fig. Masson & Cie., Parijs 1954. Prijs: ingen. 3.000 Fr. frs.

In deze monografie worden de verschillende vaatafwijkingen en vaatgezwollen uitvoerig beschreven van pathologisch-anatomisch, klinisch en röntgenologisch standpunt, waarna ook de therapie wordt behandeld.

Het boek geeft een vrij volledig beeld van de tegenwoordige uitgebreide kennis omtrent deze aandoeningen. Het bevat verder een omvangrijke opgave van de literatuur.

B. G. ZIEDESSES DES PLANTES

E. H. WATSON en G. H. LOWREY, *Growth and development of children*. 2e druk. 296 bl., 70 fig., 49 tabellen. The Year Book Publishers Inc., Chicago 1954. Prijs: geb. \$ 7,00

Na de eerste druk in 1951, in 1954 de tweede druk. Blijkbaar wordt dit overzichtelijke boekje in Amerika door de studenten gebruikt.

De gegevens over de ontwikkeling van organen, skelet, stofwisseling, groei, enz. vindt men ook in de handboeken; het nieuwe hoofdstuk over de ontwikkeling van het gebit is echter een aanwinst.

Voor artsen is het boek alleen aan te bevelen om het eventueel voor een cursus te gebruiken.

A. G. SCHOO

J. H. LIGTERINK, *Over het mechanisme der verhoorning, in het bijzonder bij psoriasis*. Proefschrift Amsterdam, 2 December 1954 (promotor: prof. dr. J. R. PRAKKEN). 117 bl., 54 fig., 50 tabellen. Uitgeverij Excelsior, 's-Gravenhage 1954

De gangbare mening, dat ook bij parakeratotische verhoorning keratine zou worden gevormd als hoornstof, acht de schrijver van dit proefschrift, die apotheker en arts is, onvoldoende gemotiveerd. In een uitgebreid experimenteel onderzoek vergelijkt hij parakeratotische psoriasisschilfers kwalitatief en kwantitatief met eelt (keratine) en met runderlensmateriaal, welke laatste substantie ook in hoofdzaak uit ectodermaal weefsel is opgebouwd. Uit het onderzoek blijkt, dat de eiwitfracties, bereid uit psoriasisschilfers, niet identiek zijn met op overeenkomstige wijze bereide eiwitfracties uit eelt, doch dat zij veel meer overeenkomen met de niet-kristallijne fractie uit de runderlens. Schrijver veronderstelt op grond van gegevens uit de literatuur en resultaten van eigen studie, dat zich bij normale verhoorning aan een anaërobe fase een aëroob-oxydatieve fase aansluit, welke laatste misschien ontbreekt bij psoriatische parakeratosis en bij de runderlens.

Een proefschrift, waarvan men de grote verdienste eigenlijk pas na bestudering kan beoordelen.

J. J. ZOON

J. A. SZIRMAI, *Bijdrage tot de kennis van het mucoïde bindweefsel*. Proefschrift Amsterdam, 16 December 1954 (promotor: prof. dr. G. C. HERINGA). 97 bl., 19 fig., 5 platen bevattend 29 fig., 9 tabellen. Uitgeverij Excelsior, 's-Gravenhage 1954

In de bindweefselpathologie, bij de zogenaamde „collageen“-ziekten blijkt meer en meer dat de mucoïde grondsubstantie van het bindweefsel een grote betekenis heeft. Deze bind-